

Arrest

nr. 302 844 van 7 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché N. STERK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 27 december 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 28 december 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 februari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 18 mei 2022.

Op 10 juni 2022 weigerde het CGVS het verzoek om internationale bescherming. Op 4 augustus 2022 werd deze beslissing ingetrokken. Het beroep tegen deze beslissing werd dan ook verworpen wegens het gebrek aan voorwerp in 's Raads arrest nr. X van 22 september 2022.

Op het CGVS werd verzoeker opnieuw gehoord op 2 oktober 2023.

1.3. Op 24 november 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 28 november 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger, afkomstig uit San Cristóbal, Venezuela. Uw ouders zijn van Colombiaanse afkomst en naturaliseerden zich tot Venezolaan. U heeft een relatie met K.(...) C.(...) J.(...) M.(...) (O.V. xxx), met wie u een minderjarige dochter Kl.(...) (O.V. xxx) heeft. Na een opleiding tot politieagent en een bijkomende opleiding om met honden te werken, ging u in 2014 aan de slag als officier bij de antinarcoticabrigade van de staat Táchira. U werd belast met het opsporen van drugs, het patrouilleren in de luchthaven en aan de grensovergang van San Antonio del Táchira. Op 25 februari 2019 kreeg u om 8u 's ochtends de opdracht om te patrouilleren aan de grensovergang van San Antonio del Táchira. Er stonden aan de overkant van de grens in Colombia humanitaire konvoien klaar, die u niet mocht doorlaten. Daarnaast mocht u J.(...) G.(...) het land niet laten binnenkomen. Er werden barricades opgezet, zodat niets of niemand doorkon. U wou dit bevel niet opvolgen, maar kon hier niets tegenin brengen. U stond in de straat voor de grensovergang opgesteld. Om 12u ontstond er een confrontatie en u zag een lid van de Venezolaanse nationale garde met een vrachtwagen de brug die de grens vormt tussen Venezuela en Colombia oprijden, waarna hij door de barricades reed en zich overgaf aan de Colombiaanse migratiediensten. Omstreeks 13u besloot u in navolging van deze agent en samen met 600 andere agenten eveneens te deserteren en de grens over te steken. U deed dit niet via de brug, maar u stak even verderop de rivier over. Aangekomen in Colombia begaf u zich naar de Colombiaanse migratiedienst in Cúcuta, waar uw gegevens werden genoteerd. Uw gsm werkte niet meer in Colombia, dus leende u een gsm van de migratiedienst om uw vrouw en moeder op te bellen en te vertellen over de gebeurtenissen. U kreeg onderdak in een opvangcentrum van de Colombiaanse autoriteiten. J.(...) G.(...) die zich op dat moment in Cúcuta bevond, kwam spreken met de gedeserteerde agenten, waaronder u. Hij zei dat jullie veilig waren in Colombia en hulp en bescherming zouden krijgen. Het feit dat jullie deserteerden zou u niet kwalijk worden genomen eens de regering van president Maduro gevallen zou zijn. Op 26 februari 2019 viel een peloton van de politie samen met colectivos binnen in het huis waar uw moeder, vrouw en dochter verbleven in San Cristóbal. Uw politiebehoeftigheden werden meegenomen en uw moeder, vrouw en dochter werden opgesloten in een kamer en ondervraagd over waar u was. U werd een verrader van het vaderland genoemd. Na drie uur vertrokken de politie en colectivos. Nadien gingen uw moeder, vrouw en dochter naar een vriend, waarna ze op 27 februari 2019 eveneens de grens met Colombia overstaken. Op de migratiedienst van Colombia ontmoette u hen, waarna zij u inlichtten over de inval van de politie een dag eerder. Na 15 dagen in Cúcuta bleek dat er geen bescherming voor u mogelijk was en dat de colectivos in Colombia aan het infiltreren waren om de gedeserteerde agenten op te sporen. U verbleef samen met uw gezin en uw moeder vanaf 12 maart 2019 in het huis van uw grootmoeder in Cúcuta. U voelde zich hier echter niet veilig en vertrok samen met uw vrouw en dochter op 5 april 2019 naar Cali in het zuiden van Colombia, waar uw vrouw familie had wonen. Uw moeder bleef bij uw grootmoeder in Cúcuta, waar tevens een neef van u woonde, Ke.(...) A.(...) V.(...) V.(...), de zoon van uw overleden broer L.(...) A.(...). In Cali werkte u in een restaurant en in de bouw. Op een dag in 2021 vertrok u van uw werk toen u merkte dat u gevolgd werd door twee mannen in een auto en op een motor, die u kon herkennen als colectivos. U vluchtte een winkelcentrum in waar u de politie tegenkwam, tegen wie u vertelde dat u een van de gedeserteerde politieagenten uit Venezuela was en gevolgd werd door colectivos. De politieagenten boden u bescherming aan en probeerden tevergeefs via de radio uw achtervolgers op te sporen. Op uw vraag werd u door de politie naar huis gebracht. Uit schrik ging uw vrouw in Cali niet werken en uw dochter ging niet naar school. U besloot dat u niet langer in Colombia wou blijven. U bracht administratief uw documenten in orde, zodat u een Colombiaans paspoort en een Colombiaanse identiteitskaart kon verkrijgen, op basis van de Colombiaanse nationaliteit waar u via uw ouders aanspraak op kan maken. U verliet Colombia op 26 december 2021 met dit Colombiaanse paspoort en vloog via een tussenstop in Spanje naar België waar u aankwam op 27 december 2021 en de volgende dag om internationale bescherming verzocht. U vreest bij terugkeer naar Venezuela gefolterd en gedood te worden omwille van uw desertie bij de politie. Begin mei 2022 vernam u van uw familie dat uw neef Ke.(...) op 5 januari 2022 verdwenen was. Sindsdien heeft niemand meer iets van hem vernomen. U

vermoedt dat hij ontvoerd werd door colectivos die informatie over u wouden. Uw familie meldde zijn verdwijning bij de politie.

Na afloop van uw persoonlijk onderhoud van 18 mei 2022 maakte u enkele opmerkingen over wat betreft de inhoud van uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Op 10 juni 2022 weigerde het CGVS uw verzoek om internationale bescherming. Op 4 augustus 2022 werd deze beslissing ingetrokken.

Uw partner en dochter reisden in juli 2022 naar België, alwaar zij op 27 juli 2022 om internationale bescherming verzochten.

U bent in het bezit van uw Venezolaans en Colombiaans paspoort.

Daarnaast legt u volgende documenten neer om uw verzoek te ondersteunen: uw Colombiaanse identiteitskaart, een kopie van uw diploma van het middelbaar onderwijs, een kopie van uw diploma van de politieschool en uw bijkomende opleiding tot hondenbegeleider, een kopie van de foto die op uw politiebade staat, een kopie van enkele artikels over het deserteren van Venezolaanse politieagenten op 25 februari 2019 en de infiltratie van colectivos in Colombia, een kopie van de aangifte die uw familie bij de politie deed over het verdwijnen van uw neef Ke.(...), een kopie van de overlijdensakte van uw broer L.(...) A.(...) die overleed aan de gevolgen van kanker en een kopie van het dossier dat werd aangemaakt door de Venezolaanse autoriteiten naar aanleiding van uw desertie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest in Venezuela gefolterd en vermoord te worden omwille van uw desertie uit de Venezolaanse politiediensten. Aan het door u geschetste vluchtrelaas kan er echter geen enkel geloof gehecht worden, gelet op de talrijke tegenstrijdige verklaringen die u hieromtrent liet optekenen.

Allereerst slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen over de omstandigheden op de dag van uw vertrek uit Venezuela. Waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u na uw deserteren enkele dagen ondergedoken leefde en uiteindelijk op 5 maart 2019 het land verliet en naar Colombia trok (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ en Verklaring DVZ, vraag 32), verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u op de dag van uw desertie, namelijk 25 februari 2019, rechtstreeks de grens met Colombia overstak (NPO I p. 7). Voorts legde u wisselende verklaringen af over het moment waarop u het bevel had gekregen om die humanitaire konvoien tegen te houden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud antwoordde u initieel op deze vraag dat het bevel werd gegeven om 13u 's middags, om daarna te stellen dat de eerste persoon die deserteerde dit deed om 12u, ongeveer één uur nadat dit bevel gegeven was (NPO I p. 12). Gevraagd naar hoe deze eerste persoon kon vertrekken op dat uur vooraleer het eigenlijk bevel pas om 13u werd gegeven, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat het bevel reeds om 8u 's ochtends was gegeven (NPO I p. 13). Het louter wijzigen van uw verklaringen om deze te laten overeenkomen met uw eerdere verklaringen, rechtvaardigt geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud nogmaals bevestigde dat u reeds om 8u 's ochtends het bevel kreeg, doet evenmin afbreuk aan de eerder vastgestelde tegenstrijdigheid (NPO II p. 11). Verder stelde u voor de DVZ vertrokken te zijn na een discussie en na het achterlaten van uw wapens en uniform op kantoor (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde u evenwel rechtstreeks vanop de post waar u gestationeerd was op straat vertrokken te zijn, in uniform. U verklaarde daarbij dat u met niemand sprak over dat bevel, noch met uw overste, noch met collega's (NPO I p. 12-13). Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat er niet het minste geloof kan gehecht worden aan uw beweerde desertie uit de Venezolaanse politiediensten.

Hieruit volgt dat er evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die uw familie ondervond na uw vertrek uit Venezuela en die u koppelde aan uw illegale vertrek bij de politie. Dit blijkt te meer uit de tegenstrijdige en incoherente verklaringen die u over deze problemen aflegde. Zo dient allereerst vastgesteld te worden dat u naliet om voor de DVZ te vertellen over de inval van de politiediensten en

de colectivos in het huis van uw moeder op 26 februari 2019 (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). U was voorts evenmin eenduidig over de manier waarop u werd ingelicht over de inval bij uw familie. U stelde aanvankelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u telefonisch op de hoogte werd gebracht door uw vrouw. Gevraagd naar welke telefoon uw vrouw dan belde, gezien uw eigen telefoon niet beschikbaar was in Colombia, veranderde u uw verklaringen en beweerde u persoonlijk ingelicht te zijn door uw vrouw op de migratiedienst in Colombia (NPO I p. 15). Andermaal volstaat het wijzigen van uw verklaringen niet om de vastgestelde incoherentie te verschonen. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vluchtrelaas uit Venezuela.

De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Venezuela wordt verder ondermijnd door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw beweerde problemen in Colombia, waarvan u aangeeft dat ze een gevolg zijn van uw problemen in Venezuela (NPO I p. 9, p. 13, p. 16). U beweerde door colectivos achtervolgd te zijn in Cali (Colombia), een gebeurtenis die u andermaal naliet om te vermelden tijdens uw gesprek voor de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Bovendien liet u tegenstrijdige verklaringen optekenen over wanneer deze achtervolging zou hebben plaatsgevonden. Immers waar u aanvankelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud een precieze datum kon vermelden, namelijk 5 oktober 2019 (NPO I p. 9), kwam u even later niet verder dan te verklaren dat u ergens in 2021 achtervolgd werd in Cali, wanneer wist u echter niet meer (NPO I p. 15). Aan uw bewering in Colombia problemen gekend te hebben met de colectivos kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

Uw neef verdween in januari 2022 en u meent dat hij ontvoerd werd door colectivos die zo informatie over u te verkrijgen (NPO I p. 9). Vooreerst dient gewezen te worden op bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheden wat betreft uw vluchtrelaas. Bovendien is het onwaarschijnlijk dat de colectivos, hoewel zij u volgens uw verklaringen samen met uw neef in 2019 zouden gezien hebben in het huis van uw grootmoeder in Cúcuta, tot januari 2022 zouden wachten om uw neef te ontvoeren en zo informatie over u te bekomen, terwijl uw neef al die tijd in het huis van uw grootmoeder verbleef (NPO I p. 16-17). Verder brengt u geen enkele concrete indicatie aan dat uw neef daadwerkelijk ontvoerd werd. Gepeild tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud naar concrete indicaties waaruit blijkt dat zijn verdwijning daadwerkelijk een ontvoering betreft, komt u niet verder dan te stellen dat u klacht heeft ingediend. Niemand heeft ook gezien dat uw neef ontvoerd werd (NPO I p. 16-17). Uit de verdwijning van uw neef kan aldus geen risico in uw hoofde afgeleid worden.

Waar u in uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verwijst naar de colectivos die geïnfiltreerd zijn in Colombia, waarvan u krantenartikelen neerlegt en waarbij u verwijst naar andere politieagenten en functionarissen, waaronder Oscar Perez, die werden opgepakt en vermoord (NPO p. 9, 11, 14), dient vastgesteld dat gezien de ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas het louter verwijzen naar algemene omstandigheden niet volstaat om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in uw persoonlijke hoofde. Eenzelfde conclusie geldt voor uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wat betreft de overeenkomst tussen Venezuela en Colombia over het uitleveren van in Colombia verblijvende Venezolanen aan Venezuela (NPO II p. 11).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw door u voorgehouden desertie uit de Venezolaanse politie en de vrees voor foltering en moord die u hieraan koppelde.

Uit uw beweerd relaas kan aldus geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van

de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets_20230808_0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets_20230808_0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit, uw scholing, uw politieopleidingen en het feit dat uw broer L.(...) A.(...) overleed aan de gevolgen van kanker staan niet ter discussie. Dat uw familie aangifte deed bij de politie van de verdwijning van uw neef Ke.(...) wordt op zich niet betwist. Deze aangifte is echter niet in staat om duidelijkheid te brengen over de precieze omstandigheden van deze verdwijning. De artikels betreffende het deserteren van Venezolaanse politieagenten op 25 februari 2019 en de daaropvolgende infiltratie van de colectivos in Colombia om deze agenten op te sporen, kunnen voorts enkel informatie verschaffen over de algemene situatie en kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheden in uw vluchtrelaas niet herstellen. De opmerkingen die u overmaakte wat betreft de notities van het persoonlijk onderhoud van 18 mei 2022 zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het dossier bij de Venezolaanse autoriteiten opgesteld naar aanleiding van uw beweerde desertie betreft vooreerst een kopie wat de bewijswaarde danig aantast. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde in het licht van geloofwaardige verklaringen, waar u zoals reeds vastgesteld niet in slaagde. Aldus kan dit document evenmin de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”*.

Verzoeker gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Verzoeker gaat daarbij in op zowel de veiligheidssituatie in Venezuela, als deze in Colombia gelet op zijn dubbele nationaliteit die niet wordt betwist door de commissaris-generaal. Verzoeker verwijst in dit verband naar verschillende rapporten en persartikels.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 23 februari 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9) met volgende nieuwe elementen:

- een persartikel *“El militar venezolano que solicitó asilo a EE.UU., fue deportado y ahora está en prisión en Venezuela”* d.d. 3 januari 2024 (stuk 1);
- de vertaling naar het Frans van dit persartikel *“Le militaire vénézuélien qui a demandé l’asile aux Etats-Unis a été expulsé et est maintenant en prison au Venezuela”* (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 7 van het Handvest geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij in Venezuela zal worden gefolterd of vermoord omwille van een desertie uit de Venezolaanse politiediensten nu
 - (a) verzoeker geen coherente verklaringen aflegt over de omstandigheden op de dag van zijn vertrek uit Venezuela,
 - (b) er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zijn familie ondervond na zijn vertrek uit Venezuela en die hij koppelde aan zijn illegale vertrek bij de politie, te meer daar verzoeker hieromtrent tegenstrijdige en incoherente verklaringen over aflegde,
 - (c) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering in Colombia problemen te hebben gekend met *colectivos* omwille van zijn problemen in Venezuela,
 - (d) uit de verdwijning van verzoekers neef geen risico in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid,

(e) het louter verwijzen naar algemene omstandigheden niet volstaat om in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken;

(ii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat, hoewel de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(iii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat hij persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt;

(iv) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Voorafgaande opmerking

Vooreerst wijst de Raad er op dat het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gevoerd wordt met betrekking tot het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft, of indien verzoeker geen nationaliteit heeft, het land van zijn gewoonlijke verblijfplaats. Gezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet aangetoond worden dat verzoeker geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van zijn land van herkomst. In geval een verzoeker meer dan één nationaliteit heeft, verwijst *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij van geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt de nood aan internationale bescherming van verzoeker ten aanzien van Venezuela onderzocht en besloten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt, zoals tevens zal blijken uit hetgeen volgt.

Rekening houdend met het gestelde in de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volstaat het aldus om een vluchtrelaas te beoordelen ten aanzien van één referentieland waarvan de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit draagt. Het betoog in het verzoekschrift dat er tevens getoetst dient te worden ten aanzien van Colombia kan dan ook niet worden gevolgd.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Venezuela te vrezen te worden gefolterd of vermoord omwille van het feit dat hij op 25 februari 2019 is gedeserteerd uit de Venezolaanse politiediensten.

2.3.6.2. De Raad stelt na lezing van het administratief dossier vast dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.2.1. Verzoeker verklaart tussen 2012 en 2019 voor de Venezolaanse politiediensten te hebben gewerkt. Daarbij volgde hij één jaar opleiding en werkte hij opeenvolgend bij een gemotoriseerde brigade (2013-2014) en vervolgens voor de antinarcoticabrigade. De Raad stelt vast dat verzoeker in dit verband doorleefde verklaringen aflegt over de opleiding die hij volgde, de plaats(en) waar hij tewerk werd gesteld, de motor waarop hij reed, de hond van wie hij de baas was in het kader van zijn diensten voor de antinarcoticabrigade (administratief dossier, CGVS d.d. 18 mei 2022 (hierna: CGVS I), p. 5-6; administratief dossier, CGVS d.d. 2 oktober 2023 (hierna: CGVS II), p. 4-9). Verzoeker legt in dit verband een kopie van zijn diploma van de politieschool en zijn bijkomende opleiding tot hondenbegeleider en een kopie van de foto van zijn politiebade neer (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 5-7).

In de huidige stand van het geding kan aldus geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden opleiding en daaropvolgende werkzaamheden voor de Venezolaanse politiediensten tussen 2012-2019.

2.3.6.2.2. De commissaris-generaal is evenwel op goede gronden van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde desertie uit de Venezolaanse politiediensten en daaraan verbonden problemen.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt als volgt:

"Allereerst slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen over de omstandigheden op de dag van uw vertrek uit Venezuela. Waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u na uw deserteren enkele dagen ondergedoken leefde en uiteindelijk op 5 maart 2019 het land verliet en naar Colombia trok (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ en Verklaring DVZ, vraag 32), verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u op de dag van uw desertie, namelijk 25 februari 2019, rechtstreeks de grens met Colombia overstak (NPO I p. 7). Voorts legde u wisselende verklaringen af over het moment waarop u het bevel had gekregen om die humanitaire konvoien tegen te houden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud antwoordde u initieel op deze vraag dat het bevel werd gegeven om 13u 's middags, om daarna te stellen dat de eerste persoon die deserteerde dit deed om 12u, ongeveer één uur nadat dit bevel gegeven was (NPO I p. 12). Gevraagd naar hoe deze eerste persoon kon vertrekken op dat uur vooraleer het eigenlijk bevel pas om 13u werd gegeven, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat het bevel reeds om 8u 's ochtends was gegeven (NPO I p. 13). Het louter wijzigen van uw verklaringen om deze te laten overeenkomen met uw eerdere verklaringen, rechtvaardigt geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud nogmaals bevestigde dat u reeds om 8u 's ochtends het bevel kreeg, doet evenmin afbreuk aan de eerder vastgestelde tegenstrijdigheid (NPO II p. 11). Verder stelde u voor de DVZ vertrokken te zijn na een discussie en na het achterlaten van uw wapens en uniform op kantoor (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde u evenwel rechtstreeks vanop de post waar u gestationeerd was op straat vertrokken te zijn, in uniform. U verklaarde daarbij dat u met niemand sprak over dat bevel, noch met uw overste, noch met collega's (NPO I p. 12-13). Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat er niet het minste geloof kan gehecht worden aan uw beweerde desertie uit de Venezolaanse politiediensten."

Aangaande de dag waarop hij Venezuela verliet, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij de vraag fout had begrepen en er misverstanden waren met de tolk. Verzoeker verklaart dat hij zich in feite op 25 februari 2019 begaf naar de migratiedienst in Colombia, daar bleef in een soort transitoire opvangplaats en slechts tien dagen later – op 5 maart 2019 – werkelijk het land betrad. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat uit het verslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze valt af te leiden dat er zich daadwerkelijk misverstanden en/of problemen met de tolk hebben voorgedaan. Integendeel heeft verzoeker op omstandige wijze zijn relaas uiteengezet, werd hem aan het einde van het interview uitdrukkelijk werd gevraagd of hij verder nog iets wenste toe te voegen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Spaans, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn, alsook dat hij bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS verklaarde dat – behoudens het feit dat hij het verslag niet kreeg – het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep, dat hij de tolk aldaar goed verstond en dat hij er alle essentiële elementen heeft weergegeven waarom hij een verzoek

om internationale bescherming heeft ingediend (administratief dossier, CGVS I, p. 2). De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen. Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij op 23 februari 2019 als politieagent werkte en een order kreeg om de humanitaire hulp niet toe te laten, dat hij die dag zijn wapens en uniform heeft achtergelaten in het kantoor en dat hij de beslissing nam om richting Colombia te vertrekken, waarbij hij slechts op 5 maart 2019 Venezuela op illegale wijze verliet (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.). Deze verklaringen zijn aldus niet voor interpretatie vatbaar en staan haaks op het relaas dat hij omschrijft tijdens zijn verklaringen op het CGVS.

Met betrekking tot zijn wisselende verklaringen over het ogenblik waarop hij het bevel kreeg om de humanitaire konvooien tegen te houden, voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat hij de vraag op het CGVS verkeerd begreep. Hij bevestigt dat het bevel om 8 uur werd gegeven, de eerste deserteur de plaats verliet om 12 uur en hij zelf besloot te deserteren om 13 uur. De Raad onderlijnt dat het louter volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen niet van die aard is dat het de vastgestelde incoherentie kan toedekken. Dit klemmt des te meer daar de vraag "*Op welk moment van de dag was het dat u dat bevel kreeg?*" (administratief dossier, CGVS I, p. 12) geenszins voor interpretatie vatbaar is en het dus niet kan worden aangenomen dat verzoeker deze vraag verkeerd begreep.

Verzoeker poogt in het verzoekschrift de incoherentie in zijn opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de vraag of hij al dan niet na een discussie besloot te vertrekken nog te vergoelijken stellende dat de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken in twijfelachtige omstandigheden plaatsvinden, er geen garanties zijn voor het respecteren van procedurele waarborgen en er bijgevolg in de bestreden beslissing op een onredelijke en buitensporige manier wordt ingegaan op zogenaamde tegenstrijdigheden. Er bestaat volgens verzoeker geen enkele garantie over de juistheid van de gegevens die genoteerd werden tijdens de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zolang er geen volwaardige wettelijke bijstand van een raadsman wordt toegekend aan verzoekers tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de verklaringen van dit gehoor niet tegen hen worden gebruikt nu er geen garantie bestaat op het perfect respecteren van de procedurele waarborgen, aldus verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met dit betoog beperkt tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Naast het gegeven dat het verslag van de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt voorgelezen door een tolk en de vragenlijst van het interview door de verzoeker voor akkoord dient ondertekend te worden, wordt er bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nagegaan of het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is, waarbij verzoekers de kans krijgen om aanpassingen te maken. Te dezen bleek hoger reeds dat verzoekers verklaringen bij de DVZ aan hem werden voorgelezen in het Spaans, zodat hij de mogelijkheid had daarover bijkomende opmerkingen te maken, wat reeds een voldoende garantie moet zijn voor de juistheid van de gegevens die tijdens het verhoor genoteerd werden, en ondertekende verzoeker de vragenlijst ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Tevens verklaarde verzoeker bij de aanvang van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is (*supra*). Van twijfelachtige omstandigheden waarin het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken heeft plaatsgevonden is *in casu* dan ook geen sprake. De commissaris-generaal kon dan ook wel degelijk steunen op de vastgestelde incoherenties om te oordelen dat zij afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De Raad merkt op dat verzoekers verklaringen over de dag waarop hij zou zijn gedeserteerd ook niet-doorleefd overkomen. Zo verklaart verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij op het ogenblik dat hij de opdracht kreeg om geen humanitaire konvooien door te laten "*niets*" dacht, dat er tussen collega's niet onderling werd gesproken, maar dat hij dan plots besloot de grens over te lopen nadat een eerste collega de grens naar Colombia overstak (administratief dossier, CGVS, p. 12). Dit alles geeft geen doorleefd beeld weer van een besluit dat zeer verregaande gevolgen zou hebben voor verzoekers leven. Het is immers niet plausibel dat verzoeker die stelt initieel geen mening te hebben gehad omtrent de gegeven opdracht, vervolgens besloten zou hebben om omwille van die opdracht te deserteren.

Verzoeker beargumenteert in het verzoekschrift dat de details in zijn verklaringen, zoals het feit dat hij bij de grensovergang door een ondiepe rivier waadde, hij de naam van de eerste agent kon geven die de

grens overstak en de straat waar dit alles in gebeurde, getuigen van het doorleefde karakter ervan. De Raad stelt vooreerst evenwel vast dat minstens een deel van deze informatie, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, wel degelijk terug te vinden is in persartikels zodat verzoeker dit wel degelijk via deze kanalen zou kunnen hebben vernomen. Verzoeker verklaart daarenboven zelf tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat alles over de desertie van politieagenten in februari 2019 in de krant heeft gestaan (administratief dossier, CGVS I, p. 13).

Verzoeker legt tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud een kopie van het dossier neer dat zou zijn opgesteld toen hij uit de politie deserteerde (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 11; CGVS II, p. 3). De Raad wijst erop dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande. Verder betreft dit hele dossier slechts kopieën die eenvoudig door het nodige knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde kunnen worden toegedicht. Deze documenten vermogen derhalve de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming niet te herstellen.

Verzoekers verwijzing naar landeninformatie over de situatie van deserteurs in Venezuela in het algemeen en in het bijzonder over het deserteren van Venezolaanse politieagenten op 25 februari 2019 (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 8; verzoekschrift, p. 7-10; aanvullende nota d.d. 23 februari 2024, stukken 1-2) is, gelet op het voorgaande waaruit blijkt dat hij niet aantoonbaar een dergelijk profiel te bezitten, derhalve niet dienstig.

2.3.6.2.3. Aangezien geen geloof kan worden gehecht dat verzoeker zou zijn gedeserteerd uit de Venezolaanse politiediensten, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zijn familie ondervond na zijn vertrek uit Venezuela en die hij koppelde aan zijn illegale vertrek bij de politie. Dit wordt eens te meer bevestigd door verzoekers tegenstrijdige en incoherente verklaringen in dit verband. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"(...) Dit blijkt te meer uit de tegenstrijdige en incoherente verklaringen die u over deze problemen aflegde. Zo dient allereerst vastgesteld te worden dat u naliert om voor de DVZ te vertellen over de inval van de politiediensten en de colectivos in het huis van uw moeder op 26 februari 2019 (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). U was voorts evenmin eenduidig over de manier waarop u werd ingelicht over de inval bij uw familie. U stelde aanvankelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u telefonisch op de hoogte werd gebracht door uw vrouw. Gevraagd naar welke telefoon uw vrouw dan belde, gezien uw eigen telefoon niet beschikbaar was in Colombia, veranderde u uw verklaringen en beweerde u persoonlijk ingelicht te zijn door uw vrouw op de migratiedienst in Colombia (NPO I p. 15). Andermaal volstaat het wijzigen van uw verklaringen niet om de vastgestelde incoherentie te verschonen. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vluchtrelaas uit Venezuela."

Door te poneren dat verzoekers vrees thans nog steeds actueel is en zijn familieleden hierdoor nog steeds gevaar lopen en zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op het CGVS te hernemen, brengt verzoeker geen enkel concreet verweer bij om voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Verder merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat (1) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering in Colombia problemen te hebben gekend met *colectivos* omwille van zijn problemen in Venezuela, te meer daar hij deze gebeurtenis naliert te vermelden tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer de achtervolgingen in Colombia plaatsvonden, (2) uit de verdwijning van verzoekers neef geen risico in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid en (3) het louter verwijzen naar algemene omstandigheden niet volstaat om in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Verzoeker merkt in voorliggend verzoekschrift op dat hij, in het kader van de ontvoering van zijn neef, geen verklaring kan bieden voor de handelingen van zijn belagers. Hij hekelt dat de commissaris-generaal tracht een profiel van de bende voorop te stellen dat vooreerst niet conform is aan verzoekers verklaringen, maar vooral niet juridisch onderbouwd is. *In casu* dient vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming wel degelijk heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan bendeleden

zouden moeten voldoen teneinde verzoekers vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen. Te meer daar verzoekers verklaringen op diverse punten incoherent zijn. Verzoeker slaagt er aldus niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband te verklaren of te weerleggen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.3. De overige documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen herstellen.

Wat betreft verzoekers Colombiaans en Venezolaans paspoort en zijn Colombiaanse identiteitskaart (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 1-3) merkt de Raad op dat deze verzoekers (dubbele) nationaliteit aantonen, alsook zijn identiteitsgegevens en reisweg, gegevens dewelke *in casu* niet worden betwist. Verzoekers diploma middelbaar onderwijs (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 4) toont zijn scholing aan, hetgeen evenmin ter discussie staat.

Wat betreft de aangifte van verzoekers neef (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 9) treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht opmerkt dat hieruit blijkt dat verzoekers familie een aangifte deed bij de politie van de verdwijning van zijn neef Ke. In deze aangifte staat echter niets om duidelijkheid te scheppen over de precieze omstandigheden van deze verdwijning, zodat zij evenmin verzoekers vrees voor de *colectivos* kan onderbouwen.

Aangaande de overlijdensakte van verzoekers broer (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 10) merkt de Raad op dat niet wordt betwist dat verzoekers broer L. A. overleed aan de gevolgen van kanker. Dit heeft evenwel verder geen uitstaans met verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

De opmerkingen die verzoeker overmaakte wat betreft de notities van het eerste persoonlijk onderhoud betreffen schrijfwijzen van namen en aanvullingen van verklaringen, die evenmin van aard zijn om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

2.3.6.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarin wordt geconcludeerd dat verzoeker de door hem aangehaalde gebeurtenissen en problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht Venezuela te verlaten, niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Wat betreft de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b)*

partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."
(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in tegenstelling tot de blote bewering van verzoeker in het verzoekschrift, niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.7.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit het departement Tachira (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 5).

Uit de COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”* van 8 augustus 2023 blijkt dat in de zes grensstaten Zulia, Táchira, Falcón, Apure, Bolívar en Amazonas in 2022 samen 644 moorden en 167 gewapende confrontaties, waarbij 209 dodelijke slachtoffers vielen, werden opgetekend. Beide categorieën vertonen een daling ten opzichte van 2021. Enkel voor de categorie vermiste en/of ontvoerde personen werd met in totaal 334 slachtoffers een stijging opgetekend (p. 31). In Táchira registreerde Fundaredes in 2022 76 moorden (tegenover 114 het jaar voordien), 135 verdwijningen en/of ontvoeringen (tegenover 61 het jaar voordien) en 9 gewapende confrontaties (tegenover 18 het jaar voordien) (p. 33). De cijfers maken evenwel geen onderscheid tussen slachtoffers bij strijdende partijen en burgers, maar er kan niet ontkend worden dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Táchira.

Het geweld in deze staat wordt gekenmerkt door berovingen aan de grens, ontvoeringen, moorden, seksueel geweld en afpersing. Deze laatste kende een sterke toename waarbij de illegale gewapende groeperingen de handelaren en eigenaren van boerderijen, landbouwproducenten, taxichauffeurs, en anderen met een economische activiteit dwingen tot het betalen van belastingen (*vacunas*).

Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in mindere mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira, niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden geen elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.7.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET